

града си... Кой щѣше да смѣе сега да дръзне да дигне рѣка срещу неуязвимия градъ? Нѣмаше ли да привлѣчемъ още по-силния гнѣвъ на светеца? Оставихъ врачовниците да налагатъ съ билки раната на царя и излѣзохъ да поуспокоя войскитѣ. Но каквото и да се случи, азъ мисля, че нѣма да бѣде зле да се продължи обсадата. Другитѣ войводи не искатъ. Но... Ти, какво търсишъ тукъ? Отъ где знаешъ за Манастиръ? Увѣренъ ли си въ това, което казвашъ? Какво правятъ въ Търново?

Нѣщо блѣсна Добромира въ челото. Той извика и сграби рѣцетѣ на войводата.

— А ние стоимъ тука и приказваме! — той се огледа наоколо и зашѣпна — Въ Търново всичко е готово за бунтъ. Войскитѣ на Иона чакатъ при Червенъ. Щомъ се получи вестъ, че царьтъ е убитъ, хората на Борила, заедно съ куманитѣ, ще засматъ Търново и ще провъзгласятъ Борила за царь!

Войводата слушаше поразенъ. Гѣста, тъмна вълна кръвъ залѣ бузитѣ му, стигна чакъ до челото.

— Борилъ... царь! А князь Иоанъ?

— И царицата е съ тѣхъ.

— И Целгуба! Сега разбирамъ... Какъ узна всичко?

— Не питай! Нѣма време за губене. Вземи конницата си и бѣгай да изпреваришъ пратеницитѣ на Манастиръ... Какъ мислишъ, ще оживѣе ли царьтъ?

Радулъ поклати глава. Но изведнажъ сложи прѣстъ до устата и се услуша. Нѣкакви стѣпки приближаваха къмъ шатрата, сподавени гласове се препираха помежду си.

— Манастиръ... — пошушна войводата Радулъ и направи знакъ на Добромиръ да стои на мѣстото си. Следъ това тихо като котка се приближи до изхода на шатрата и заслуша.

— Вземи най-добрия си конь, — казваше дебелятъ хрипкавъ гласъ на Манастиръ нѣкому, — и бѣгай колкото можешъ по-скоро въ Търново. Щомъ царьтъ склопи очи, азъ ще взема монѣ хора и ще дойда на помощъ на нашитѣ... Бѣгай...